

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2008. évi március hó 7. napján és a 2008. évi június hó 27. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta és a 2008. évi június hó 30. napján nyilvánosan kihirdette az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság a kábítószerrel visszaélés büntette miatt az **I.rendű vádlott és 2 társa** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.675/2004/114. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- az I.rendű és a II.rendű vádlottak a terhükre rótt bűncselekményt társtettesként követték el;
- az I.rendű, II.rendű, és III.rendű vádlottak bűnszervezetben elkövetőkként elítéltek;
- a II.rendű vádlott büntetését 5 (öt) év fegyházra és 5 (öt) év közügyektől eltiltásra enyhíti;
- az I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az elkobzott bűnjelek megsemmisítésére utalást mellőzi.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába az I.rendű vádlott esetében beszámítja a 2007. évi szeptember hó 29. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a III.rendű vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 170.100 (egyszázhetvenezer-egyszáz) forint bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

Az elsőfokú bíróságot az I.rendű vádlott tekintetében összbüntetési eljárás lefolytatására hívja fel.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I.rendű vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentés érdekében, illetve enyhébb büntetőjogi jogkövetkezmények alkalmazása végett, míg II.rendű és III.rendű vádlottak védői enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, illetve a tárgyaláson jelenlévő képviselője útján az Egészségügyi Tudományos Tanács (továbbiakban: ETT) Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testületének a bevonásával történő bizonyítás felvételére, valamint a bűncselekmények bünszervezetben elkövetettkénti minősítésére és vagyonelemek alkalmazására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - a Be.351.§ (2) bekezdés a) pontjában írt okból - megalapozatlannak találta: az a III.rendű vádlott kábítószer-függőségének a kérdésében nincs felderítve. Ez döntő mértékben az eljárásjogi rendelkezések téves értelmezésére volt visszavezethető.

Az elsőfokú bíróság a III.rendű vádlott vonatkozásában **1.számú szakértő** és **2.számú szakértő**, illetve **3.számú szakértő** és **4.számú szakértő** igazságügyi szakértők véleménye közötti ellentmondást a szóban forgó vádlott távolléte miatt nem oldotta fel, arra való hivatkozással, hogy esetében újabb, személyes közreműködésén alapuló vizsgálat lefolytatása - mindaddig, míg a tartózkodási helye ismeretlen - nem lehetséges. Ezért - a Be.4.§ (2) bekezdésére utalással - az ellentétes tartalmú szakvélemények közül azt fogadta el, amelyik a privilegiált törvényi tényállás alkalmazásán keresztül enyhébb elbírálást tett lehetővé.

A büntetőeljárás során - függetlenül attól, hogy az milyen perrendi előírások szerint folyik - a tényállás alapos és hiánytalan, *valóságnak megfelelő* tisztázására, végső soron az anyagi igazság érvényesítésére kell törekedni /Be.75.§ (1) bekezdés/. Ez alól az ún. külön eljárásokra vonatkozó speciális szabályok sem adnak felmentést.

Az ismeretlen helyen tartózkodó vádlottal szemben - a Be.528.§ (1) bekezdése alapján - a bíróság erre irányuló ügyészi indítványra jár el. Ez azonban - e rendelkezés helyes értelmezése szerint (14/2004. (V. 7.) AB határozat) - mindössze lehetőség: az ügyészi indítvány nem kényszeríti a bíróságot a külön eljárás

lefolytatására, bármikor dönthet úgy, hogy azt a Be.266.§ (1) bekezdése a) pontja alapján - figyelemmel a Be.188.§ (1) bekezdése a) pontjára - felfüggeszti. Ez különösen akkor válhat indokolttá, ha a vádlott személyes közreműködése nélkül bármely lényeges, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló ténybeli vagy jogi kérdésben nem lehet megalapozottan állást foglalni.

Mindez a jelen esetben azt jelentette, hogy a fentebb említett ellentmondás feloldására - a Be.111.§ (5) bekezdésében megfogalmazottak alapján - kísérletet kellett tenni, annak érdekében, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének a III.rendű vádlottat érintő része is érdemben felülbíráható legyen. Ezért a másodfokú bíróság - a Be.353.§ (1) bekezdésének keretében - bizonyítást vett fel, és a szóban forgó vádlott kábítószer-függőségének tisztázása érdekében az ETT Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testülete véleményének a beszerzését rendelte el, továbbá felolvasta a II.rendű vádlott erkölcsi bizonyítványát.

A felvett bizonyítás, valamint az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján - a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint - a másodfokú bíróság a tényállást az alábbiakkal egészítette ki, illetve helyesbítette:

- a II.rendű vádlottat a Fonyódi Városi Bíróság a 2007. évi március hó 23. napján jogerőre emelkedett 10.Bk.5/2007/1. számú határozatával a Btk.282.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétsége miatt egy évre próbára bocsátotta. A próbaidő 2008. március 22-én letelt (*13. sorszám alatti erkölcsi bizonyítvány*).
- A 2003. évi január hó 31. napján lefoglalt - 46 darab átlátszó fóliával körbetekert - 5363,25 gramm össztömegű marihuána és a 192,52 gramm össztömegű hasisgyanta együttesen *74,36 gramm* delta-9-THC-t tartalmazott, amely meghaladta a jelentős mennyiség alsó határát, annak 371%-a.

A 492,46 gramm össztömegű kokainpor tiszta hatóanyag-tartalma 161,46 gramm volt, a jelentős mennyiség alsó határának 403%-a.

- A 6. oldal 5. bekezdésében, illetve a 7. oldal 1. bekezdésében részletezett cselekmények alkalmával az országba behozott pszichotróp anyagok mennyisége és tiszta hatóanyag-tartalma a következően alakult:

Az 1. és a 2. pontban érintett egyenként legkevesebb 2-2 kg össztömegű marihuána *20-20 gramm* (a csekély mennyiség felső határának 2000%-val megegyező) delta-9-THC-t-, a 3. és az 5. pontban érintett egyenként legkevesebb 4-4 kg össztömegű marihuána *40-40 gramm* (a jelentős mennyiség alsó határának 200%-val megegyező) delta-9-THC-t-, míg a 4. pontban érintett legkevesebb 1 kg össztömegű marihuána *10 gramm* (a jelentős mennyiség alsó határának 50%-val megegyező) delta-9-THC-t tartalmazott.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól.

Az elsőfokú bíróság határozatának a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó - a Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti - része a feltárt bizonyítékok körültekintő értékelésén alapult. Ezzel összefüggésben mindenekelőtt az, hogy az I.rendű vádlottat érintően nem volt diagnosztizálható az elmeműködés olyan kóros állapota - így különösen elmebetegség, gyengeelméjűség, szellemi leépülés, tudatzavar vagy személyiségzavar - amely képtelenné tette, illetve korlátozta volna a cselekménye következményeinek a felismerésében, vagy e felismerésnek megfelelő cselekvésben.

A szóban forgó vádlottat a 2001. évi május hó 29. napjától a 2001. évi június hó 11. napjáig gyógykezelték a Kaposi Mór Oktató Kórház Pszichiátriai Osztályán. Ennek hátterében fokozódó nyugtalansága mellett az állott, hogy az egyre nehezebbé váló kontaktusok során üldöztetésről és megfigyelésről, parancsoló hangokról tett említést. Ezen, a skizofrénia utáni depresszióra jellemző ismérvek miatt ekkor gyógyszeres kezelésben részesült, majd a pszichotikus tünetek elhalványulása után, rendezett pszichés állapotban adaptációs szabadságra bocsátották. Ezt követően kontrollvizsgálaton már nem jelent meg.

Külföldön történő elítélése előtt - vizsgálati fogsága alatt - ismételten orvosi ellenőrzésen esett át, anélkül azonban, hogy az általa szolgáltatott adatok alapján bármiféle pszichés zavar kimutatható lett volna. Olyan semmiképp, amely további vizsgálatokat tett volna szükségessé.

Szabadságvesztés büntetésének átvétele után több alkalommal is vizsgálták; előbb, a Fővárosi Bíróság határozata folytán a Semmelweis Egyetem Igazságügyi Orvostani Intézetének az alkalmazottai, **5.számú szakértő** és **6.számú szakértő**, később pedig - ezúttal már a Somogy Megyei Bíróság kirendelése alapján - **3.számú szakértő** és **4.számú szakértő**, illetve **7.számú szakértő** és **8.számú szakértő** igazságügyi szakértők. Írásban előterjesztett, majd szóban is előadott szakvéleményeikben mindhárom páros arra az álláspontra helyezkedett, hogy e vádlott beszámítási képessége teljes volt: erre az **5.számú szakértő** és a **6.számú szakértő**, illetve a **7.számú szakértő** és a **8.számú szakértő** határozottan kitért, míg a **3.számú szakértő** és a **4.számú szakértő** - mivel a vizsgálódásuk elsődlegesen a kábítószer-függőségre irányult - csak utalt rá. Mindannyian azonban úgy, hogy birtokában voltak a korábbi orvosi dokumentációknak, így véleményüket a különböző kezelések és vizsgálatok alkalmával kiállított, magyar nyelvre lefordított okiratok ismeretében fogalmazták meg.

Ilyen körülmények között semmi sem indokolta újabb szakértő igénybevételét, arra eljárásjogi lehetőség sem kínálkozott. Különösen annak hangsúlyozása mellett, hogy a vádbeli cselekmények elkövetése nagyfokú szervezettség mellett, hosszabb

időn keresztül zajlott le. Ez pedig már önmagában teljesen életszerűtlenné tette annak pusztá feltételezését is, hogy a meghatározó, irányítói tevékenységet betöltő I.rendű vádlott az elmebetegség szintjét elérő tébolyállapotban cselekedett volna.

Az elsőfokú bíróság hasonló alapossággal vetette el az I.rendű és a II.rendű vádlottak kábítószer-függőségét. Oly módon, hogy az eljárási szabályokat messzemenően betartva, előbb felvilágosítás kérésével igyekezett az e körben felmerült aggályokat eloszlatni, s csak ennek sikertelensége után vett igénybe más szakértőket.

Az ugyanazon vizsgálati anyag alapulvételével elkészített szakvélemények közötti ellentmondás folytán újabb, sorrendben már a harmadik szakvélemény beszerzésére is sor került. Ez utóbbinak - a Be.111.§ (6) bekezdésében írtak szerint - elsődlegesen az eltérés okait kellett megvilágítani, kitérve esetlegesen arra is, hogy szükséges lehet-e bármelyik szakvélemény kiegészítése, vagy más szakvélemény beszerzése.

Nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság ennek során ismételten az eredetileg feltett kérdéseket fogalmazta meg. Az ítélezési gyakorlat ugyanis - ilyen vonatkozásban - elfogadhatónak és helyénvalónak tartja a fenti rendelkezés tágabb, gyakorlatiasabb értelmezését is.

Az így rendelkezésre álló szakvélemények közül mindössze egy-egy adhatott némi alapot a kábítószer-függőség megállapítására. Az I.rendű vádlott esetében az, amelyet a Semmelweis Egyetem Igazságügyi Orvostani Intézetének a képviseletében az **5.számú szakértő** és a **6.számú szakértő** jegyzett, míg a II.rendű vádlott vonatkozásában a Szombathelyi Igazságügyi Szakértői Intézet vizsgálati anyaga, amelyet az **1.számú szakértő** és a **2.számú szakértő** írt alá.

Az előbbi sajátossága a szóban forgó szakkérdés határozott és egyértelmű megválaszolásának a hiányában foglalható össze, míg az utóbbi lényege abban, hogy kizárólag a személyes elbeszélésen alapuló, a szer kóros fogyasztásához fűződő hiányérzetet állította a ténymegállapításainak előterébe.

A kábítószer-függőség véleményezéséről szóló, az Igazságügyi Orvostani és Orvosszakértői Szakmai Kollégium és az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet által közösen kiadott módszertani levél szerint mindenkor törekedni kell a kategórikus álláspont kialakítására, s ha ez nem lehetséges, legalább arra, hogy a határozott véleményalkotás korlátai a jogalkalmazó előtt megismerhetővé váljanak. Ezért az **5.számú szakértő** és a **6.számú szakértő** azon megállapítása, hogy az I.rendű vádlott esetében a rendszeres szerhasználat *igen nagy valószínűséggel* elérte a kábítószer-függőség szintjét, önmagában további bizonyítást tett indokolttá. A II.rendű vádlott tekintetében az **1.számú szakértő** és a **2.számú szakértő** kizárólag a kábítószer-függőség *pszichés jegyeit* látta megállapíthatónak. Azokat a szubjektív élményeket tehát, amelyek szakértői módszerekkel nem tárhatóak fel, így

- természettudományos megalapozottságuk hiányában - a véleménybe sem vonhatók be.

Ezen hiányos, az ügy egyéb adataival ellentétben álló szakvéleményekkel szemben további két-két - minden tekintetben egyező tartalmú - szakvélemény állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére. Olyan szakmai ténymegállapítások, amelyek személyes vizsgálatokon és a teljes előzményi iratanyag felhasználásán, illetve egybevetett értékelésén alapultak.

Ez utóbbiak helytállóságát alátámasztotta az a körülmény is, hogy az I.rendű és a II.rendű vádlottak életvezetése sem utalt egyértelmű kábítószer-függőségre. Az e körben kihallgatott tanúk egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tettek, míg ugyanis **1.számú tanú** és **2.számú tanú** akarategyenge és kiszolgáltatott személyként jellemezték az I.rendű vádlottat, addig - a vele szintén szoros baráti kapcsolatot ápoló - **3.számú tanú** és **4.számú tanú** azt sem vette észre, hogy kóros szerhasználó lenne. A II.rendű vádlott vonatkozásában pedig nem lehetett figyelmen kívül hagyni a bűncselekmények elkövetésében betöltött szerepét; azt a tényt, hogy gépkocsijával többször is Hollandiába utazott. Hosszabb pihenő nélkül, olyan távolságra, amely köztudottan nagy koncentrációt és odafigyelést igényelt.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás után a III.rendű vádlott tekintetében éppen ellentétes álláspont volt megfogalmazható. Nem pusztán arra visszavezethetően, hogy az ETT Egészségügyi Területen Működő Igazságügyi Szakértői Testülete kábítószerfüggő személyként véleményezte, hanem azért is, mert esetében az **1.számú szakértő** és a **2.számú szakértő** szakvéleményével szemben nem merültek fel a fentiekhez hasonló észrevételek. Az ugyanis - összhangban a már hivatkozott módszertani levéllel - e vádlott kábítószer-függőségének a diagnosztizálását testi tünetekre is alapította.

Határozatának a Be.258.§ (3) bekezdés c) pontja szerinti részében leírt történeti eseményeket az elsőfokú bíróság rendkívüli alapossággal, a bizonyítékok mindenre kiterjedő elemzésével derítette fel. Különös gonddal értékelte az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásokat, köztük azokat, amelyeket a II.rendű vádlott kihallgatásai során foglaltak jegyzőkönyvbe.

A II.rendű és a III.rendű vádlottakat a 2003. évi január hó 31. napján tettenérték, amikor a szentgotthárdi határállomáson foganatosított ellenőrzés alkalmával a személyautójuk *pótkerekében* 492,46 gramm kokaint, 5363,25 gramm marihuánát és 192,52 gramm hasisgyantát találtak. Ezzel szinte azonos időpontban, a 2003. évi január hó 29. napján az I.rendű vádlottat is őrizetbe vették, őt Svédországban, miután az intézkedő rendőrök a gépjárművének csomagterében, a *pótkerék alá rejtve* 1061 gramm kokaint és 0,86 gramm heroint fedeztek fel.

Az elkövetési idő azonossága, valamint az elkövetés tárgyának és - nem utolsósorban - a végrehajtás módjának a hasonlósága már önmagában a fentebb említett személyek közötti kapcsolatra utalt. Különösen igaz ez a megállapítás annak ismeretében, hogy mindkét bűncselekmény számai Hollandiába vezettek: a II.rendű és III.rendű vádlottak egybehangzó előadása szerint ugyanis a kábító-, illetve pszichotróp anyagot minden alkalommal Rotterdamban vették át, abban a városban, ahonnan az I.rendű vádlottól lefoglalt kokain - ruházati üzletet reklámozó - csomagoló-anyaga is származott.

Mindezt a II.rendű vádlott többször is megerősítette. A Szombathelyi Határőrigazgatóság Bűnügyi és Felderítő Osztálya által rendelkezésre bocsátott regisztrációs adatok ismertté válása után az eljáró hatóságokkal együttműködést tanúsított, és a saját büntetőjogi felelőssége mellett a társai szerepét is feltárta. Olyan részletek előadásával, amelyeket az ügy egyéb bizonyítékai - így elsősorban a III.rendű vádlottnak a Körmendi Városi Bíróság előtt tett nyilatkozata, valamint a telefonhívásokról készített kimutatások - mindenben alátámasztottak.

E bizonyítékokat az elsőfokú bíróság részletekbe menően értékelte, logikus érveléssel adva számot arról, hogy az I.rendű vádlott védekezését milyen megfontolásból vetette el. Az életmódjával, a külföldi utazásaival, illetve a jövedelmi viszonyaival és a telefonbeszélgetéseivel kapcsolatos adatok egybevetése folytán ugyanis nyilvánvaló volt, hogy az ügyben az általa hangsúlyozottnál lényegesen komolyabb szerepet töltött be. Végül azon, hogy a II.rendű és a III.rendű vádlottak közreműködésével - 2002. októberétől kezdődően közel négy hónapon keresztül - kábítószerrel kereskedett.

Mindössze akkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a le nem foglalt - a határozatának 6. oldalán 1-5. pontban felsorolt - pszichotróp anyagok tiszta hatóanyag-tartalmát igazságügyi vegyészszakértő bevonásával határozta meg. Az ítélezési gyakorlat következetes az ilyen esetek megítélésében: a már forgalomba került, lefoglalással nem érintett kábítószer mennyiségét becsléssel kell megállapítani, oly módon, hogy a hatóanyag számításánál a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet által közzétett értékek az irányadók.

Ezen túlmenően a határozat - némi következetlenséggel - a büntetőjogi minősítés szempontjából döntő fontosságú mennyiségi adatokat helyenként százalékos arányban, más esetekben pedig valamely határérték többszöröseként rögzítette. Mindezeket a másodfokú bíróság helyesbítette.

Ugyanakkor a kábítószer értékesítéséből befolyó, illetve annak megszerzésére szánt vagyon összegét - kétséget kizáró bizonyossággal - nem lehetett megállapítani. E tekintetben az elsőfokú bíróság is csak egyetlen részecselekmény tekintetében vállalkozott arra, hogy hozzávetőlegesen megjelölje a kábítószer vásárlására fordított kifizetést; azt is a II.rendű vádlott - egyéb bizonyítékkal kellően nem igazolt - vallomása alapján. Az ügy sajátosságaira tekintettel további adatok felkutatására sem kínálkozott lehetőség, azzal is magyarázhatóan, hogy a bizonyítási eljárást a II.rendű és a III.rendű vádlottak távollétében kellett lefolytatni.

Az elsőfokú bíróság fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállása tehát megalapozott, az - a Be.352.§ (2) bekezdése alapján - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett az I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

Következésképpen a felmentést célzó fellebbezés nem volt megalapozott.

A cselekmények minősítése is nagyjából megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság azonban az elkövetői alakzatok vizsgálatát elmulasztotta, e kérdésben nem foglalt állást.

Az irányadó tényállás szerint az I.rendű, a II.rendű és a kábítószerfüggő III.rendű vádlottak - egymással szorosan együttműködve - kábítószer hoztak forgalomba; oly módon, hogy annak külföldi megvásárlását, csomagolását és Magyarországra történő szállítását az utóbb említettek hajtották végre, míg a további értékesítés feladata az I.rendű vádlottra hárult. Jogi értelemben tehát mindannyian azonos elkövetési magatartást fejtettek ki, tevékenységük kereskedésként volt értékelhető.

Ilyen esetekben, azonos elkövetői magatartáson belül - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - nem kizárt a társtetteség megállapítása, ha annak egyéb feltételei fennállnak. Ehhez azonban a Btk.20.§ (2) bekezdésében írtak folytán az is szükséges, hogy az elkövetők azonos törvényi tényállást valósítsanak meg.

Márpedig ez kizárólag az I.rendű és a II.rendű vádlottak cselekményét jellemezte, a III.rendű vádlott - eltérő személyi körülményei folytán - másik (privilegizált) tényállás elkövetése miatt tartozott felelősséggel.

A Btk.137.§ 8. pontja a bűnszervezet fogalmát olyan három vagy több személyből álló, hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoportban határozza meg, amelynek célja öt évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. Ennek megállapíthatóságát - a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség erre irányuló indítványa alapján - a másodfokú bíróság vizsgálta.

A résztvevők számára vonatkozó feltétel pusztán a jelen ügyben felelősségre vont személyek alapján rögzíthető volt, mégis annak kiemelésével, hogy az elkövetésben bizonyosan többen működtek közre. A rotterdami szállást fel nem derített azonosságú személy biztosította, ahogyan ismeretlenek maradtak azok is, akik a kábítószer hollandiai, majd magyarországi forgalmazásában még részt vettek.

A négy hónapon keresztül zajló, elkülönítetten hat részre bontható cselekménysorozat messze túlmutatott az alkalmi jellegű elkövetésen: nyilvánvalóan ennél hosszabb időre és tartós együttműködés céljából szerveződött. Olyan feladatmegosztással, amely már önmagában tervszerű, összehangolt működést feltételezett. E tekintetben nem lehetett végül figyelmen kívül hagyni a tettenérések jelentőségét sem; azt a tényt, hogy a bűncselekményeknek a nyomozó hatóságok közbeavatkozása, illetve a vádlottakkal szemben elrendelt előzetes fogvatartás vetett csak véget.

Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat I. pontjának értelmében a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor az azonos törvényi tényállás alá eső elkövetési magatartások többszöri halmozódása természetes egységet képez. Ez azonban nem akadályozza annak, hogy a szóban forgó csoport céljaként meghatározott öt évi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése megállapítható legyen.

Ilyenkor a természetes (vagy folytatólagos) egység folytán önállóságukat veszítő részcselekményeket kell külön-külön megvizsgálni. Mindez pedig a jelen ügyben még az enyhébb elbírálást élvező III.rendű vádlottat érintően is azzal az eredménnyel járt, hogy a 3. és a 6. sorszámmal jelölt részcselekményei vonatkozásában az alkalmazható büntetési tétel felső határa öt évnél súlyosabb volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy

- az I.rendű és II.rendű vádlottak a Btk.282/A.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntetettét a Btk.20.§ (2) bekezdése alapján társtettesként -, valamint
- az I.rendű és a II.rendű vádlottak a fenti, míg a III.rendű vádlott a Btk.282/C.§ (2) bekezdésében meghatározott és a (4) bekezdés II. fordulata szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntetettét a Btk.137.§ 8. pontja értelmében bűnszervezetben követték el.

E módosítások szükségessé tették a büntetőjogi jogkövetkezményeket befolyásoló tényezők ismételt számbavételét, értékelését.

Az alkalmazható büntetési tételkeret - figyelemmel a Btk.98.§ (1) bekezdésére - az I.rendű és II.rendű vádlottak esetében öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó, míg a III.rendű vádlottat érintően két évtől tizenhat évig terjedő szabadságvesztés.

Az ítélkezési gyakorlat a társas elkövetést rendszerint súlyosító körülményként értékeli, különösen erőszakos bűncselekmények esetében, vagy akkor, ha az elkövetők egymás szándékát, önbizalmát kölcsönösen erősítik. A jelen ügyben azonban a több személy közötti szervezett együttműködés és összehangoltság a

bűnszervezet körében nyert értékelést, így a társtetteséget - a büntetés kiszabása során - figyelembe venni már nem lehetett.

Valamennyi vádlott esetében enyhítő körülmény a büntetlen előéletük, valamint - nagyobb nyomatékkkal - az időmúlás, az a tény, hogy a bűncselekmények elkövetése óta több mint öt esztendő telt el.

A II.rendű vádlott feltáró jellegű beismerő vallomást tett. Olyan részletek előadásával, amelyek a közreműködése nélkül nyilvánvalóan nem kerültek volna a nyomozó hatóság látókörébe. Ezt a javára kellett értékelni, némileg hangsúlyozottabban annál, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság megtette.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetések kizárólag a II.rendű vádlott vonatkozásában tekinthetők eltúlzottan súlyosnak, a Btk.37.§-ban megfogalmazott célok vele szemben rövidebb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazásával is elérhetőek. Ezért azok tartamát a másodfokú bíróság egyenként öt-öt évre mérsékelte. A büntetések további módosítása - figyelemmel a kábítószer mennyiségére és a bűnszervezetben történő elkövetésre - szóba sem kerülhetett, az I.rendű vádlott vonatkozásában azok egyébként is indokolatlanul enyhék.

Így a rövidebb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabására irányuló fellebbezéseket a másodfokú bíróság kizárólag a II.rendű vádlott tekintetében találta megalapozottnak.

Az I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak a Btk.47.§ (4) bekezdés d) pontja folytán feltételes szabadságra nem bocsáthatók.

E körben, illetve a korábban már részletezettek szerint a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezéseket pedig - tekintettel a Be.371.§ (1) bekezdésére - azzal hagyta helyben, hogy mellőzte az elkobzott bűnjelék megsemmisítésére történő utalást.

Az I.rendű vádlott esetében az előzetes fogvatartásban töltött időt - a Btk.99.§ (1) bekezdésében írtak szerint - a kiszabott szabadságvesztésbe be kell számítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Az I.rendű vádlottal szemben az összbüntetésbe foglalásnak a Btk.92.§ (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennállnak, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot e különleges lefolytatására hívta fel.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Halász Etelka sk. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.675/2004/114. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.172/2007/26. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2008. évi június hó 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

elnöke

.Krémer László s.k.

a

tanács